

LBRIS

We know
books

Mihai Istudor

*Poemele
Solare*

poezie

Cuprins

O nălucire	5
În râuri de soare	6
Noi	7
* * *	8
La lumina cărții mele... ..	9
Tristul orchestrei	11
Când... ..	13
Lumini și umbre	14
O frunză	16
În curând... ..	17
Interese pe sânge	18
Peste zodii... ..	20
Curcubeule slăvite	21
Cântec de Ardeal	22
Trista aparență	24
Slujitorul de hore	27
De tine... ..	28
Prietene	29
Sublimii epigoni	30
Așteptați-mă... ..	32
Florile de Palermo	33
Te-aștept... ..	34
***	35
Adolescentină	36
Crez	37
Ningea... ..	38
Destin	40

Singurătate	41
Cum ninge... ..	42
Haide, hai!	43
Menire	45
Asonanță	46
Învățați copiii voștri	48
Unde sunt noaptele... ..	49
Albă copiliță	50
Așteptare	51
Țara mea... ..	52
Copii eram... ..	54
În pandemie	55
Vocea	56
Unora	58
Poetului	60
Orașul târziu	61
În Ajun	62
Aș vrea... ..	63
Hlamidă	65

O nălucire

o, cum mi-e dat spre soare să îngân
o nălucire pentru astă soartă
în inimă se nasc adeseori
făclii aprinse întru dulci ispite

în candelabre aburinde încă
mă prețui de lumină să învăț
a vieții neștiută simfonie
cum umbrele în cete vălurinde

o nălucire pentru astă soartă
hălăduind în joc de sânziene
îmi ești descântec într-amurg și dată
în buruieni culese de pe buze

zig-zaguri de săgeți mă înfioară
cu ochii tăi arzând în floare rară

În râuri de soare

în râuri de soare
o boare se lasă
în cântec de frunze
mireasă

văpaia căldurii
toride de pară
dansează iubirii
de-o vară

irumpe în valuri
mireasma din flori
mireasă ori fată –
ori...

Noi

necuvintele lui Nichita
sunt de fapt
mări adânci dezintegrate în
fiecare din zilele
noptilor
noastre

noi
nu suntem decât
nereușita lor
recompunere

*
* * *

Plin mi-e paharu-n mână cu amicii,
Tavanul negru mi-l deșir de fum,
Ca Arhimede renăscut din scrum
Zâmbesc regal sub mii de auspicii.

Pe-a' mele țărături stelele duium
Răsar albastre pline de capricii,
În vinul negru – vină de suplicii
M-oi regăsi cândva poet postum.

Surâzi, o, viață, altora sublim
Cu toată panoplia-ți de smaralde –
Azi, în paharu-acesta plin cu vin,

Și mie dă-mi o flacără ce arde
Încet-încet, puțin câte puțin,
Până m-oi trece-n sferele heralde...

La lumina cărții mele...

La lumina cărții mele
N-am să caut înrudire
Trecătoarelor clipite
Pentru-un dram de fericire.

Multora le este gândul
Într-adaos ale vieții,
Mie îmi rămâne clipa
Trecere a tinereții.

Și în flamure bătute
De nevoi și de zăpezi
Ai să vezi cum ani trecea-vor
Ca-nflorirea prin livezi.

La lumina cărții mele
Tot ninsorile le chem
Vrând-nevrând, precum o soartă
Hotărâtă de-un blestem.

Nu cuvintelor viață
Vreau aice să le dau,
Ci, ca de un veac citire,
Tot cu gândurile stau.

Ele mă-nsoțesc în codri
Și pe frunze întomnând,
Tot cu ele stau de-o viață
Printre muritori de rând.

La lumina cărții mele
Nu vă chem, veniți, o, voi,
Care îmi sunteți iluzii
Pentru vremea de apoi!

Bine faceți de iubire
Să dansați în colb de vetre
Pentru-un dram de fericire
Care ține să vă-mbete.

Paginile însă-s rare
De citire uneori
Nu cu ochii, ci cu vraja
Fluturilor printre flori...

Nu în iarbă mi-e răcoarea,
Nici în liliac sărutul,
Data și cu întâmplarea-s
De când lumea și pământul.

La lumina cărții mele
Viața fi-va-mi înrudire
Trecătoarelor clipite
Cu un dram de nemurire...

Tristul orchestrei

N-am decât să fiu mărinimos,
Niciun vin nu e pe placul gurii,
Geaba zic scripcarii cu folos –
Zile negre prevestesc augurii.

Ceru-i slut și zarea-i în declin,
Lumea-și poartă grav a ei costume
Oscilânde între *zeiss* și chin,
Acordându-și falsele ei strune.

Notele pe portativ sunt grave
Sau de viață exaltate-n șir,
Țipă de bemoli și de octave
VIP-uri seci aflate în delir.

În ospicii s-au întors bețivii
Sau ratații de pe la concerte,
Pe la colț de stradă milostivii
Li se roagă pentru fețe bete.

E o aură de pâclă peste tot,
Lumea e-ntr-un fel de agonie,
Ca opusul unui sacerdot
Într-a vieții tristă simfonie.

Lumea-i o orchestră de ospicii
Într-o ceață-abundă de aflux,
Cu vicleni și haos ca indicii,
Cu mai-marii pacienți de lux.